

Sen Ey Yalnızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Eylül 2023

Bir düş' e mahal verdin, sen ey, yalnızlık ve aşkın akçesi iken sözcüklere kılıf biçtiğim aşkı şerh düştüğüm...

Uykuya dair hüznü yüklü gemi ve akan çatısı aşkın bazense çatık kaşlı bir şiire binaen içimin idamesi içimi hoş içtenliğine coşkusu...

Mevzu bahis değil elbet bireysel acılar ve işte kilitli çekmecenin kırgın yüreği belki de çatlamaya meyyal sabır taşı göğün yerle kapıştığı ve de infilakı.

Derlediğim cümlelerden bağımsız olmalı her yeni yazdığım yazıda okuyucu kendini bulmalı bense kendimi bulmaktan aciz bir yaralı kuşum kanatlarıma konan o çiy tanesi ve de yalnızlığın meftunuyum.

Bir iz bırakacak mıyım sahiden göçüp gittiğimde yoksa tüm gizemimle mi gömüleceğim?

Uydusu olduğum o santral aralıksız duygu biriktiren ve elektrik akımının çarptığı bir fısıltının da ansızın bir nidaya dönüştüğü...

Ölgün göğün yerlisi kuşlar.

Önsezilerin örgüsü yazmaya doyamadığım şiirler.

Şirret bir rüzgâr kliması kırık göğün.

Şanlı bir nefer hiçliğin teyakkuzu ve tevazu yüklü yerkürenin feryadı ve kimine göre Tanrı kayıplarda:

Aşkın tokuştuğu.

Camın buğulandığı...

İnancın sorgulandığı...

Yadsıyamadığım gerçekler var ve de soyut varsayımlar bense bir tutku ile izini sürüyorum iklimin:

Sağdıçım ruhum solumla yatıp kalktığım katıksız hüznüm ve aşkın İlahi d/okunuşu ben Rabbime sevdalıyım kanıksadığım inancın izinde büyümlü bir oluşum iken yaşam öyküsü.

Densiz ruhlar saklı martaval okuyan.

Sözsüz gülücükler ve gıybeteye doymayan yalancı ve münafık rüzgâr...

Çetelesini tutuyorum hiçliğimin bazen sür-git bir sessizlik ve işte en yüksek tepki iken sessizliğin vurgun yediği ve seslerin askıya alındığı bense sessiz bir nidayım ve çömez bir sevdayım.

Akışkan hüznü.

Apaçık önüm.

Arzı endam eden öyküm.

Öldüresiye sevdiğim mi ölümüne nefesimin kesildiği mi?

Ve işte kendi düşen ağlamaz misali kendimi kaybettiğim devran...

Ve işte kendimi anlayacak tek kişi iken kendim.

Bir coğrafya sürgün edildiğim ve yorgun miladım belki de dolan miadı iç sesimin...

Korkuyorum.

Kaygı eşliğimse en tepede.

Everest'e tırmanan bir dağcı gibi ağdalı öykülerden alıp da başımı uyruğu olmayan hayallerle örülü bir

sarkit belki bir dikit ve inzivaya soktuğum göğün gülümsemesinde telaşla yürüdüğüm yerkünün bitiminde sağanağa yakalandığım ve koca şehirde tek ıslanan benim...

Yağmur dövüyor pencereleri.

Yüreğim dönüyor sonsuzluğun sarmalında açık veren yine kalbim açmaza düşen yine ruhum ve vücudumun da dikiz aynası iken kalemin aydınlık kıldığı on yılın ardından on birinci senesi iken kalemin çatıştığım kelimeler ve devran:

Bir bilinmeze mahal veren değil sadece binlerce şifreyi içinde saklayan o kilitli pencere...

Yüzüm solgun mu?

Asla.

Yalnızlığımısa yediğim bir vurgun mu?

Ve nicesi.

Ya, servetim nerede saklı ve kırıklarını aldırırsam da hayatın aldırılmaz bir seyir izlemeyi beceremedim gitti ve tüten dumanı Paşabahçe vapurunun ve işte şehir isyanlarda ve işte şair çıkmazlarda.

Hüznün revnak büyüü.

Ölümünse içgüdüü.

Ölümcül bir çağrı yalnızlığın bakaya kaldığı ve gri bulutlarda uçuşan pelerinim ve üstüne bindiğim süpürge belki de çocukluğumun dizisi o Tatlı Cadının şimdilerde canımı yaktığı kadar da kalemin nur yüzlü bir isyan yünden ve yorgunluktan diktiğim mintanım...

Hazı ölümün.

Haizi olduğum ömrün son nidaları sükün ettiği kadar öykülerin de öyküsü tıpkı tümünden gelen bir varsayım.

Hemhal olduğum kadar içimde devinen bir topaç var:

Bazen kışa dönük yüzüm bazen baharın iniltisinde açan çiçek gibi ruhumun bahçesi harfler cumhuriyetinde bir sansar belki de takılan peşine umudun ve kalemin.

İngelerin tehdit ettiği bir şiirin ve nicesinin dizilişi bense yorgun harflerle eşleşip bir renkten diğerine dönüyorum ve dualarımı saklı tuttuğum kadar Allah katında iman gücüme eşlik eden bir ritüel iken yazmanın azalsa da coşkusu bir evreden diğerine sürüklenip bin bir eda ile yere saçılan sözcüklerden inşa ediyorum kabrimi ve her yazmadığımda yaşadığım kabir azabının dinmesini bekliyorum yakalandığım ahmakıslatanda...

Tayin edilmediğim bir makam iken mutluluğun akan makyajına bakıp doğallığımin da bir ölçüt olduğunun bilincinde doğaçlama yaşamının da izini sürüp bir gizimi daha sürgün ediyorum üstelik karambole gitse de ömür bir kambur gibi sırtımda taşıdığım heybemden dökülen duyguları kelimelerle eşleştiriyorum ve ayırına varamadığım bir farfara iken arkamdan gelen isyankâr tohumlardan derlediğim o bahçede hüznün biçip şiirin hasadı ile hemhal yorgun kıylara vuran taşlar gibi sekiyorum bir bir...